

6. Jer kad bih se i htio hvaliti, ne bih bio bezuman, jer bih istinu kazao; ali štedim da ne bi ko više pomislio za mene nego što me vidi ili čuje što od mene.
7. I da se ne bih ponio za premnoga otkrivenja, dade mi se žalac u meso, anđeo sotonin, da me čuša da se ne ponosim.
8. Za to triput Gospoda molih da odstupi od mene.
9. I reče mi: Dosta ti je moja blagodat; jer se moja sila u slabosti pokazuje sa svijem. Daklem ću se najslade hvaliti svojijem slabostima, da se useli u mene sila Hristova.
10. Za to sam dobre volje u slabostima, u ruženju, u nevoljama, u progonjenjima, u tugama za Hrista: jer kad sam slab onda sam silan.”

Kjerkegor razlikuje de vrste patnje u Pavlovom životu. Jedan dolazi od opšte ljudskih uslova života. Međutim, “trn u mesu” jeste patnja duha i ona dolazi iz njegovog odnosa spram prošlosti, pre nego spram, da tako kažemo, spoljen sveta - tj. u “trn u mesu” govori o patnji koja se tiče područja samoodnošenja, u krajnjem vremenitosti ljudske egzistencije.

Trn u mesu je iskustvo odvojenosti koje sledi nakon iskustva jedinstva sa božanskim - o čemu Pavle neposredno svedoči - “odnesen u raj”. Nakon tog jedinstva u kojem je oslobođen prošlosti, Pavle se vraća temporalnom sebi i uviđa da ipak nije sve iskupljeno, da ništa ne može izbrisati, već da je bog neiskaziva tišina - “čuh neiskazane riječi kojijeh čovjeku nije slobodno govoriti” i “da se ne bih ponio za premnoga otkrivenja”.

Bol sećanja na njegovo strasno progonjenje hrišćana nije bolno sećanje koje goni Pavla, već se on sa tim suočava kao sa vlastitom budućom mogućnošću - on moli